

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5500/2564

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นาย จ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 92, ป.อ. มาตรา 277, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 51

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยบอกให้ บ. ไปเรียกผู้เสียหายกับ พ. มาที่ห้องเช่าซึ่งจำเลยเข้าไปนอนรอก่อนแล้ว เมื่อถึงห้องเช่า บ. กระชากตัว พ. เข้าไปในห้องแล้วหยิบไม้หน้าสามขึ้นมาถือขู่ ขณะเดียวกันจำเลยจับคอผู้เสียหายกระชากตัวไปยังที่นอนก่อนที่จะลงมือข่มขืนกระทำชำเรา พฤติการณ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นชัดว่าจำเลยกับ บ. มีเจตนาร่วมกันที่จะกระทำความผิดต่อผู้เสียหายและ พ. มาตั้งแต่แรก ห้องที่เกิดเหตุเป็นห้องโล่งขนาดเล็กมีเพียงที่นอนปูไว้ที่พื้น ส่วนไม้หน้าสามมีขนาดใหญ่เท่าท่อนแขนของคนอ้วน เมื่อ บ. กระชากตัว พ. เข้าไปในห้องแล้วก็หยิบไม้หน้าสามขึ้นมาขู่ทันที แสดงว่าไม้หน้าสามวางอยู่ในห้องก่อนแล้ว จำเลยเข้าไปนอนรอในห้องที่แคบเช่นนั้น ย่อมเห็นหรือรู้ถึงการมีอยู่ของไม้หน้าสาม หลังจาก บ. หยิบไม้หน้าสามมาขู่ จำเลยก็เริ่มข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหาย โดย บ. ถือไม้หน้าสามคอยคุ้มกันอยู่ตลอด เพื่อมิให้ พ. เข้ามาขัดขวางการกระทำความผิดของจำเลย ทั้งเมื่อจำเลยข่มขืนกระทำชำเราเสร็จ บ. กับจำเลยก็หลบหนีออกจากห้องที่เกิดเหตุไปพร้อมกัน การกระทำของจำเลยย่อมเป็นการกระทำชำเราผู้เสียหายโดยใช้อาวุธ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 92, 277 และเพิ่มโทษหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 จำเลยให้การรับสารภาพ และรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคแรก และวรรคสอง ประกอบมาตรา 83 ลงโทษจำคุก 6 ปี จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 กึ่งหนึ่ง คงจำคุก 3 ปี เพิ่มโทษหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 เป็นจำคุก 4 ปี รัชของกลาง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสี่ (เดิม) ประกอบมาตรา 83 จำคุกตลอดชีวิต เมื่อศาลวางโทษจำคุกตลอดชีวิตแล้ว จึงไม่อาจเพิ่มโทษได้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 51 จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 คงจำคุก 25 ปี รัชของกลาง คำขออื่นให้ยก จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่โจทก์นำสืบประกอบคำรับสารภาพของจำเลยฟังได้ว่า จำเลยรู้จักกับนาย อ. บิดาผู้เสียหาย เป็นอย่างดีในวันเกิดเหตุเวลาประมาณ 13 นาฬิกา ขณะผู้เสียหายนั่งเล่นอยู่กับนาย พ. พี่ชาย ซึ่งมีอายุ 17 ปี ที่บริเวณเชิงสะพานปากซอยชุมชน ห่างจากห้องเช่าของผู้เสียหายและนาย พ. ประมาณ 50 เมตร จำเลยได้ให้นาย บ. ไปเรียกผู้เสียหายและนาย พ. กลับไปที่ห้องเช่า ซึ่งจำเลยนอนรอก่อนที่นอนในห้องเช่าก่อนแล้ว เมื่อไปถึงนาย บ. กระชากตัวนาย พ. เข้าไปในห้อง นาย พ. เห็นแล้วคิดว่าจำเลยน่าจะทำสิ่งที่ไม่ดีแค้นจึงพยายามวิ่งออกจากห้อง แต่ถูกจำเลยจับตัวไว้แล้วเอาศีรษะโขกกับกำแพงห้องพร้อมเดินไปล็อกประตูห้อง ขณะเดียวกันนาย บ. ก็หยิบไม้หน้าสาม ขนาดใหญ่เท่า

ท่อนแขนคนอ้วน ยาวประมาณ 1 ช่วงแขนมาขู่ไม่ให้นาย พ. เข้าไปช่วยผู้เสียหาย โดยบังคับให้นาย พ. นั่งลงกับพื้นจากนั้นจำเลยเข้ามาบีบคอผู้เสียหายและกระชากตัวไปยังที่นอน ห้ามไม่ให้ผู้เสียหายร้องและดิ้นพร้อมกับต้อยท้องและฉีกเสื้อผ้าผู้เสียหายจนขาด ถอดกางเกงผู้เสียหายออก แล้วถอดเสื้อกางเกงของจำเลยก่อนที่จะขึ้นมามีเพศสัมพันธ์กับผู้เสียหายและสอดใส่อวัยวะเพศของจำเลยเข้าไปในอวัยวะเพศของผู้เสียหายอยู่ประมาณ 5 นาที จนจำเลยสำเร็จความใคร่ ขณะจำเลยข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหาย นาย บ. ได้บังคับเอาเงิน 400 บาท ไปจากนาย พ. จากนั้นทั้งสองคนก็ออกจากห้องไปโดยจำเลยพูดขู่ห้ามไม่ให้ไปบอกผู้ใด มิฉะนั้นจะถูกจำเลยกระทุ้ง แต่ผู้เสียหายไปเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้เพื่อนบ้านฟังและโทรศัพท์บอกให้นาย อ. บิดาทราบ นาย อ. จึงพาผู้เสียหายเข้าแจ้งความต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาล ให้ดำเนินคดีแก่จำเลยและนาย บ. ขึ้นสอบสวนหลังจากขออนุมัติออกหมายจับจำเลยและนาย บ. แล้ว เมื่อวันที่ 9 ธันวาคม 2556 เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจนครบาลจับจำเลยได้ก่อน แจ้งข้อหาร่วมกันกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม จำเลยให้การปฏิเสธแล้วหลบหนีระหว่างสอบสวน พนักงานสอบสวนจึงขออนุมัติออกหมายจับใหม่ ซึ่งต่อมาวันที่ 7 มิถุนายน 2562 จำเลยได้เข้ามามอบตัวต่อพนักงานสอบสวนพร้อมให้การรับสารภาพ โดยให้การว่าได้ใช้ค่าเสียหายเป็นเงิน 25,000 บาท จนเป็นที่พอใจแก่ผู้เสียหายแล้ว สำหรับนาย บ. ต่อมาเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมได้ตามหมายจับ พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาว่าชิงทรัพย์และร่วมกันกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม แล้วดำเนินการสอบสวนและส่งฟ้องก่อนจำเลยคดีนี้ ซึ่งศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษในส่วนความผิดฐานร่วมกันกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีว่า นาย บ. มีความผิดฐานร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีโดยใช้อาวุธตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสี่ ประกอบมาตรา 83 ตามคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.3341/2557 ของศาลชั้นต้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานร่วมกันกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคแรก วรรคสอง ประกอบมาตรา 83 ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น หรือฐานร่วมกันกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีโดยใช้อาวุธตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสี่ (เดิม) ประกอบมาตรา 83 ดังคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ โดยจำเลยฎีกาสรุ้ได้ว่า จำเลยมิได้รู้เห็นในการใช้ไม้หน้าสามเป็นอาวุธกับนาย บ. ด้วย จำเลยจึงกระทำความผิดโดยไม่ได้อาศัยอาวุธตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ซึ่งศาลฎีกาพิเคราะห์ข้อเท็จจริงที่ได้จากทางนำสืบพยานโจทก์ประกอบคำรับสารภาพของจำเลยแล้ว เห็นว่า จำเลยเป็นคนบอกให้นาย บ. ไปเรียกผู้เสียหายกับนาย พ. มาที่ห้องเช่าซึ่งจำเลยเข้าไปนอนรออยู่บนที่นอนในห้องเช่าก่อนแล้ว เมื่อเรียกแล้วนาย บ. ก็เดินตามผู้เสียหายและนาย พ. ไป เมื่อมาถึงห้องเช่า นาย บ. กระชากตัวนาย พ. เข้าไปในห้องแล้วหยาบไม้หน้าสามขึ้นมาถีอู๋ ขณะเดียวกันจำเลยจับคอผู้เสียหายกระชากตัวไปยังที่นอนก่อนที่จะลงมือข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งพฤติการณ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นเด่นชัดว่าจำเลยกับนาย บ. มีเจตนาร่วมกันที่จะกระทำความผิดต่อผู้เสียหายและนาย พ. มาตั้งแต่แรก ห้องที่เกิดเหตุเป็นห้องโล่งขนาดเล็กที่มีเพียงที่นอนปูไว้ที่พื้น ส่วนไม้หน้าสามมีขนาดใหญ่เท่าท่อนแขนของคนอ้วน เมื่อนาย บ. กระชากตัวนาย พ. เข้าไปในห้องแล้วก็หยาบไม้หน้าสามขึ้นมาขู่ทันที แสดงว่าไม้หน้าสามดังกล่าวต้องวางอยู่ในห้องก่อนแล้ว จำเลยเข้าไปนอนรอในห้องที่แคบเช่นนั้น ย่อมเห็นหรือรู้ถึงการมีอยู่ของไม้หน้าสามดังกล่าวอย่างแน่นอน หลังจากนั้น นาย บ. หยาบไม้หน้าสามมาขู่ จำเลยก็เริ่มข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายโดยขณะข่มขืนนาย บ. ได้ถือไม้หน้าสามคอยคุ้มกันตลอดเพื่อมิให้นาย พ. เข้ามาขัดขวาง

การกระทำความผิดของจำเลย ทั้งเมื่อจำเลยข่มขืนกระทำชำเราเสร็จ นาย บ. กับจำเลยก็หลบหนีออกจากห้องที่เกิดไปพร้อมกัน การกระทำของจำเลยย่อมเป็นการกระทำชำเราผู้เสียหายโดยใช้อาวุธตามที่โจทก์ฟ้องและจำเลยให้การรับสารภาพ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสี่ (เดิม) ประกอบมาตรา 83 ชอบแล้ว ฎีกาของจำเลยที่ว่านาย บ. ใช้อาวุธในการกระทำความผิดเฉพาะการชิงทรัพย์ของนาย บ. โดยจำเลยไม่มีส่วนรับรู้ด้วยนั้นฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

พิศล พิรุณ · ชลิต กฐินะสมิต · กীরติ เชียงปวน

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5500/2564>